

Odkladá prázdnu misku a nasadí si tú svoju nepreniknutelnú masku. Povzdychnem si. Nechcem sa hádať. Postavím sa a načiahnem sa za jeho miskou.

„Dal by si si zákusok?“

„Tomu hovorím slovo do bitky!“ poteší sa s chlipným úsmevom na perách.

„Nemyslím mňa.“ *Prečo vlastne nie?* Moja vnútorná bohyňa sa preberá z driemot a s nastraženými ušami sa dvíha do sedu. „Máme tu zmrzlinu. Vanilkovú,“ uškrniem sa.

„Naozaj?“ Christianov úsmev sa rozširuje. „Myslím, že s takou by sa dalo niečo podniknúť.“

Podniknúť? Omráčene sledujem, ako ladne vyskočí na nohy.

„Môžem tu zostať?“ vyzvedá.

„Ako, zostať?“

„Na noc.“

„Tak akosi som myslela, že to máš v úmysle,“ priznávam rozpačito.

„Dobre. Kde je tá zmrzlina?“

„V rúre,“ sladko sa naňho usmejem.

Skloní hlavu nabok, vzdychne si a potom zavrtí hlavou.

„Sarkazmus je najúbohejší druh vtípu, slečna Steelová.“ Nebezpečne sa mu zablýska v očiach.

Dočerta. Čo má za lubom?

„Ešte stále si vás môžem prehnúť cez koleno.“

Položím misky do drezu. „Máte azda pri sebe tie strieborné gulôčky?“

Preklepe si dlaňami hrudník, brucho a vrecká riflí.

„Je to prekvapujúce, ale nenosím náhradný pár po vreckách. V kancelárii totiž nikomu nechýbajú.“

„To počujem veľmi rada, pán Grey. Zdalo sa mi, ako by ste hovorili, že sarkazmus je najúbohejší druh vtípu.“

„Iste, Anastasia, moje nové heslo znie: Keď ich nemôžeš poraziť, pripoj sa k nim.“

Pozerám na neho s otvorenými ústami – nemôžem uveriť, že niečo také povedal – a navyše sa tvári až nechutne spokojne, ako sa tak uškŕňa. Obracia sa a otvára mrazničku, vyberá z nej téglík tej najlepšej vanilkovej zmrzliny Ben & Jerry's.

„Toto bude úplne stačiť.“ Akoby mu oči o odtieň stmavli, keď ich ku mne zodvihne. „A máme tu Bena a Jerryho aj Anu,“ vyslovuje každé z tých mien vláčne, pohráva si s každou slabikou zvlášť.

Ach, môj bože! Myslím, že moja sánka práve dopadla na podlahu. Christian otvára zásuvku s príbormi a vyberá z nej lyžicu. Potom na mňa uprie zahmlený pohľad a špičkou jazyka si prejde po hrane horných zubov. *A dopekla, ten jazyk.*

Akoby som zrazu prišla o všetok vzduch v pľúcach. Túžba, temná, klzká a zhýralá, mi preniká do žíl. Už to tak vyzerá, že si užijeme s jedlom.

„Dúfam, že ti je teplo,“ zavrnie. „Chystám sa ťa totiž trochu schladiť. Pod.“ Načiahne dlaň a ja do nej vkláznem svojou rukou.

V mojej izbe položí téglík so zmrzlinou na nočný stolík, stiahne prikrývku z postele, hodí dolu obidva vankúše a narovnáva ich na zemi.

„Máš náhradné obliečky, však?“

Prikývnem a ďalej ho sledujem ako urieknutá. Dvíha Charlie Tango.

„S mojím balónikom si nezahrávaj,“ varujem ho.

Obdarí ma svojím typickým poloúsmevom. „To by som si v živote nedovolil, miláčik. Ale chcem sa hrať s tebou a s touto plachtou.“

Čuduj sa svete, že sa na mieste nezosypem.

„Chcem ťa zviazať.“

Uf... „Tak dobre,“ zašepkám.

„Iba ruky. K posteli. Potrebujem, aby si sa nemohla hýbať.“

„Fajn,“ zašepkám znova, neschopná čohokoľvek iného.

Pristupuje až ku mne, nenecháva ma uhnúť pohľadom.